

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΣΑΜΑΡΕΙΑΣ.

Τήν Τρίτην, 26^{ην} Ὀκτωβρίου/ 8^{ην} Νοεμβρίου 2011, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου εἰς τόν ἱερόν ναόν αὐτοῦ εἰς τήν παλαιάν πόλιν τῆς Νεαπόλεως Σαμαρείας, εἰς τήν ὁποίαν εὐρίσκεται τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Ἡ Κοινότης αὕτη ἀποτελεῖ τήν μίαν ὄψιν τοῦ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν πόλιν τῆς Νεαπόλεως, ἐν ᾗ τήν ἄλλην ἀποτελεῖ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Κοινότης τῶν Ραφιδίων, ἔχουσα ὡς ἐνορίαν αὐτῆς τόν προσφάτως ἀνεγερθέντα ἱερόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τόν ἐν λόγῳ ἱερόν ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου προεξῆρξε τῆς ἐορτῆς καί πανηγύρεως ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἐλθὼν ἐξ Ἱεροσολύμων καί διαβάς ἀπό τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ. Τόν Μακαριώτατον ὑπεδέχθησαν ἐνθέρμως ὁ ἡγούμενος τῶν ὡς ἄνω δύο Κοινοτήτων Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόδημος καί ἡ Ἐπιτροπή τοῦ Ναοῦ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Τῷ Μακαριωτάτῳ συνελειτουργήσαν ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ ἐν Βηθλεέμ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Θεοφύλακτος, ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόδημος, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς Μόσχαν Ἀρχιμανδρίτης π. Στέφανος, ὁ ἀρχιδιάκονος π. Ἀθανάσιος καί ὁ Ἱεροδιάκονος π. Παΐσιος Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι καί ὁ Ἀραβόφωνος Πρεσβύτερος.

Εἰς τό μικρόν ποίμνιον τό μετ' εὐλαβείας ἐκκλησιασθέν καί μετὰ κατανύξεως παρακολουθήσαν τήν θείαν Λειτουργίαν ἐκήρυξεν τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος περί τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἐξῆς:

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς: ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· 27 καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς, ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ», (Ἰωάν. 15, 26-27/16, 1-2).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἐνδοξος μεγαλομάρτυς Ἅγιος Δημήτριος μᾶς συνήγαγε σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ ναῷ αὐτοῦ εἰς τήν παλαιάν πόλιν τῆς Νεαπόλεως, διὰ νά τιμήσωμεν τήν μνήμην αὐτοῦ. Ποιοῦμεν δέ τοῦτο, διότι, ὡς λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «μαρτύρων γάρ θάνατος, πιστῶν ἐστὶ παράκλησις, Ἐκκλησιῶν παρρησία, Χριστιανισμοῦ σύστασις, θανάτου κατάλυσις, ἀναστάσεως ἀπόδειξις, δαιμόνων

γέλως, διαβόλου κατηγορία, φιλοσοφίας διδασκαλία καί πάντων τῶν ἀγαθῶν ρίζα».

Ὦντως ἀγαπητοί μου, ὁ θάνατος τῶν μαρτύρων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ εἶναι Χριστιανισμοῦ σύστασις, θανάτου τῆς ἁμαρτίας κατάλυσις καί ἀναστάσεως ἀπόδειξις. Καί τοῦτο διότι ὁ Χριστιανισμός, δηλονότι ἡ χριστιανική Ἐκκλησία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐπὶ τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Τό δέ σταυρικόν καί μαρτυρικόν αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτό τό ὁποῖον κατήργησε, κατέλυσε διὰ παντός τόν ἐκ τῆς ἁμαρτίας τοῦ Παλαιοῦ Ἀδάμ εἰσαχθέντα θάνατον εἰς τόν κόσμον. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θάνατος τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, κατήργησε τόν θάνατον τῆς ἁμαρτίας. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Τῆς δέ Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπόδειξις εἶναι ὁ μαρτυρικός θάνατος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ θάνατος δέ τῶν μαρτύρων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, «οὐκ ἐστὶ θάνατος, ἀλλὰ ζωῆς βελτίονος ἀρχή, μή γάρ δὴ τοῦτο ἴδης, ὅτι γυμνόν τοῦ μάρτυρος τό σῶμα πρόκειται τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας ἔρημον. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει ὅτι τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐτέρα παρακάθεται μείζων αὐτῷ δύναμις, ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάρις, ...δι' ὧν θαυματοποιεῖ». Ἰδού τί θα λέγει ἐν προκειμένῳ ὁ ὑμνωδός τοῦ Ἁγίου Δημητρίου: «Πάθει τό πάθος μιμούμενος, τό ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τήν ἐνέργειαν τῶν θαυμάτων εἴληψας, ἀθλοφόρε Ἄγιε. Αἷματι τῷ σῷ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ τῷ τό αἷμα τό τίμιον, διὰ σέ κενώσαντι προσηνέχθης, Δημήτριε καί κοινωνόν σε δόξης εἰργάσατο καί βασιλείας Αὐτοῦ συμμετόχον ὡς ἀριστεύσαντα κατά τοῦ ἀλάστορος καί τά δεινά τούτου μηχανήματα τελείως σβέσαντα», Αἴνοι Ἑσπερινοῦ Ἁγίου Δημητρίου, (Στιχηρόν 5^{ον}).

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ ἰδιαιτέρως τούς Ἁγίους αὐτῆς μάρτυρας, διότι τό ἴδιον αὐτῶν αἷμα ἐξέχεαν ὑπέρ τῆς ἀληθείας. Ἡ δέ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός: «Εγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια», (Ἰωάν. 14-6). Τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, κήρυξ καί εὐαγγελιστής εἶναι ὁ θεσμός τῆς Ἐκκλησίας. Τόν δέ θεσμόν τοῦτον συγκροτεῖ καί συνέχει τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον.

Τό ὑπέρ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ ἐκχυθέν αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς σωζούσης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνον, τό ὁποῖον ἐδραίωσεν εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τήν διδασκαλίαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει εἰς τόν μαθητὴν του Τιμόθεον, λέγων: «Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστόν ἐγγεγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ κατά τό Εὐαγγέλιόν μου. Ἐν ᾧ κακοπαθὼν μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος, ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τούς ἐκλεκτούς, ἵνα καί αὐτοί σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου», (Β' Τιμ. 2, 8-10).

Ὑπέρ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρίας ὅχι μόνον ἐδίδαξεν ὁ Ἅγιος Δημήτριος διδάσκαλος ὢν, ἀλλὰ καί ὑπέρ αὐτῆς τῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρίας ἐμαρτύρησεν ἐπὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καί Μαξιμιανοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πόλει τῶν Θεσσαλονικέων. Ἀνεδείχθη μέγας τῆς Ἐκκλησίας μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί τοῦ πάθους Αὐτοῦ ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «Ἴνα τήν στολήν ἐνδύσῃ Δημήτριε, ἥν ἐξεδύσατο πρὶν ὁ παλαιός Ἀδάμ, Ἀδάμ τόν νέον καλῶς ἐνδεδύσαι καί τῆς σαρκὸς τό κώδιον, χαίρων ἀπέρριψας. Διὰ τοῦτο, μύροις τε καί στέμμασι, βασιλεία λαμπρά σοι μνηστέυεται», (Κανὼν 2^{ος} Ἁγίου, ψδὴ 9^η, Ὕρθρος).

Ἡ διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καί τοῦ χρίσματος τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

ἔνταξίς μας εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἰς οὐδέν ἄλλο τι ἀποσκοπεῖ, εἰ μή μόνον εἰς τήν μνηστείαν τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ Πατρός, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τήν μνηστείαν, τήν ἀρραβῶνα τῆς ἐπουρανίου τοῦ Χριστοῦ βασιλείας ἐπέτυχεν καί ὁ σήμερον τιμώμενος Ἅγιος ἡμῶν Δημήτριος διά τοῦ μαρτυρίου της ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ. Καί λέγομεν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης διότι, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος «ἀγάπης οὐδέν οὔτε μεῖζον οὔτε ἴσον ἐστίν, οὔδέ αὐτό τό μαρτύριον, ὃ πάντων ἐστί κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν».

Ἐάν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, θέλωμεν νά φανῶμεν ἄξιοι τῆς τιμῆς τῶν Ἀγίων καί δῇ τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Δημητρίου, πρέπει νά γίνωμεν καί ἡμεῖς ζηλωταί καί μιμηταί τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ καί τῶν καλῶν ἔργων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἐξ ἄλλου, κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Ναζιανζηνόν, τό τῶν Ἀγίων μαρτύριον δέν τελειοῦται μόνον διά τοῦ πάθους τοῦ μαρτυρικοῦ, ἀλλά καί διά τοῦ λόγου τῆς χάριτος: «Πᾶς γάρ κῆρυξ ἀληθείας, μάρτυς ἐστί τοῦ θεοῦ».

Τῆς σωζούσης ἀληθείας καί τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί, νά γίνωμεν μάρτυρες διά τῶν πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου καί τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἀμήν.

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἐν ᾧ τήν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα εἰς τό ἡγουμενεῖον τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου.

Μετά τήν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος μετά τῆς συνοδείας Αὐτοῦ ἐπεσκέφθη τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ραφιδίων, τήν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος καί ἀκολούθως τόν πρό ὀλίγων ἐτῶν ἀνεγερθέντα ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἔνθα ἐδεξιώθησαν Αὐτόν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόδημος καί ἡ Ἐκκλησιαστική αὐτοῦ Ἐπιτροπή.

Ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόδημος καί αἱ Ἐκκλησιαστικά Ἐπιτροπαί τῶν ἱερῶν ναῶν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου κατευοδοῦντες τόν Μακαριώτην ἠὺχαρίστησαν Αὐτόν διά τήν προεξarchίαν τῆς ἐορτῆς καί τήν στήριξιν αὐτῶν, Ἐκεῖνος δέ εὐλογῶν καί συνιστῶν αὐτοῖς συνεργασίαν καί ὁμόνοιαν, ἥψατο τῆς ὁδοῦ δι' ἐπιστροφήν εἰς τά Ἱεροσόλυμα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder